

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VII. tečaj.

V Gorici, 1887.

8. zvezek.

1888
1. PROSINCA.

MOLIMO
za slavnega zlatomašnika papeža našega
LEONA.

Gospod Ga ohrani in poživi in srečnega stori na
zemlji in ne daj Ga v oblast Njegovim sovražnikom.

MOLIMO.

Vsegamogočni večni Bog, vsmili se svojega služabnika, našega papeža LEONA in vodi ga po svoji dobroti na pot večnega zveličanja, da bo po Tvojim navdihovanju, kar je Tebi prijetno, želel in se vso močjo doveršil. Po Kristusu Gospodu našem.

AMEN.

Življenje sv. očeta Leona XIII.

zlatomašnika.

(P. F. H.)

VII. poglavje.

Apostoljska delavnost Leona XIII.

Vže teče deseto leto, kar vladajo papež Leon XIII katoliško cerkev. Žalosten je bil položaj za katoliško cerkev v marsikateri državi, ko so prevzeli kermilo, ali že se mnogo na bolje obrača. Po svoji učenosti in modrosti so spoznali zlo, ki razjeda človeško družbo. Kaker čuvaj na Sionu so povzdignili ob vsaki priliki svoj glas ter učili, svarili in opominjali verne, pa tudi vladarje, katerim mora biti na skerbi blager narodov. Tudi so jim nasvetovali kot moder učenik pravih pripomočkov, katerih naj se poslužujejo, da se zabrani zlo. Zato je, rekel bi, preteklo tudi vže več stoletij, od kar ni imel namestnik Kristusov po vesoljnem svetu tolike veljave, spoštovanja in zaupanja, kaker Leon XIII. Saj jih kralji in cesarji poprašujejo za svet, ali pa jim izročajo v razsodbo razne prepire.

Ker je naše pero nezmožno dostojno po vsem opisati delavnost velikana Leona XIII., „svetle luči na nebu“ katoliške cerkve, sklenili smo po dolgem premišljevanji kot najboljše le navesti nekatere „svetle žarke luči na nebu“, ki nam žaré iz raznih njegovih okrožnic in pisem. Iz teh bode sleherni bravec sam lahko sodil in sprevidel skerb in trud Leona XIII. za vesoljni svet.

Komaj nastopivši vlado razglasijo Leon XIII. (dne 4. marca 1878) vesoljnemu svetu, da so v Škociji zopet vpeljali škofijsko hijerarhijo (duhovno vlado) ter vstanovili šest škofijskih sedežev in sicer: nadškofijo sv. Andreja v Edinburgu in škofije v Eberdinu, Denkéljdu, Gelovéju in Ergadu ter naslovno nadškofijo Glézgovsko. — Ravno tistega meseca (dne 28.) so imeli Leon XIII. prvi nagovor do kardinalov. Spominjali so se rajnega Pija IX. ter izrazili svoj sklep, da ga hočejo nasledovati; ne bodo se bali pri tem dela in truda; vedno pa se bodo posluževali modrega sveta kardinalskega zbora. Tudi so izrazili svetemu zboru svoje veselje, da so mogli vstanoviti omenjeno hijerarhijo v Škociji.

V svoji prvi okrožnici (encikliki dne 21. aprila) oporekajo pri nastopu svoje verhovne cerkvene oblasti ter se pritožujejo zaradi pravic, ki se kratijo sveti katoliški cerkvi, in da so sovražniki oropali papeža svetne oblasti — papeških dežel.

To ravno, ker se zaničuje in prezira veljava in poklic cerkve, je glavni vzrok mnogemu zlu, ki izpodkopa in razjeda človeško družbo. Treba se je vrniti nazaj k zapovedim katoliške cerkve ter jih vestno spolnjevati. To je edini pripomoček. Glavni vzrok, da prepada nramnost je ta, ker se v prvi mladosti pri otrocih zane-marja v domači hiši verska odgoja, in ker nekerščanske postave po deržavah dovoljujejo mesto cerkvenega zakona — divji zakon (civilni). Razun teh obsojajo in omečejo še druge novodobne zmote. Na veliko tolažbo pa jim je edinost škofov mej seboj in z apostoljskim sedežem. Zahvaljajo se torej za tolike dokaze otroške vdanosti.

Z listi dne 28. maja in 21. junija so ustanovili novo škofijo v Č i k u t i m u v Kanadi in pa apostoljski vikarijat v K a n - s a u na K i t a j s k e m.

Dne 26. junija se pritožujejo sveti Oče v listu do svojega generalnega vikarja v Rimu o neizgodah, ki se dan na dan godé sv. veri v mestu Rimu in o naredbi šolskih nadzornikov, ki so odstranili „katekizem“ iz šol, ko je vender neobhodno potreben poduk v kerščanskem nauku. Priporočajo, naj se sè vsem vplivom temu nasproti dela.

Dne 13. julija so povzdignili apostoljski vikarijat M o n t e v i d é o v južni Ameriki v škofijski sedež.

Dne 9. septembra so izdali papež Leon XIII. nova določila gledé vatikanske knjižnice in njene porabe; tudi so ustanovili novo službo namestnega knjižničarja.

Z naredbó dne 21. septembra so ustanovili posebno skupščino kardinalov. Tej skupščini (ali kongregaciji) mora biti na skerbi, da nasvetuje papežu najspodobnejše in najvrednejše može za izpraznjene škofije po Laškem.

V listu dne 25. decembra hvalijo sv. Oče K o l i n s k e g a nadškofa in njegove verne podložne zaradi njih pobožnosti in zveste vdanosti do apostoljskega sedeža; izražajo svoje veselje o obéudovanja vredni edinosti, s katero so vdani škofje glavarju svete cerkve. Tudi omenjajo, kaj so vse že storili, da bi s cerkvijo zopet pomirili kneze in narode v boji in razpertiji, ki vzročuje narodom — zlasti nemškemu — toliko škode.

V okrožnici dne 28. dec. označujejo Leon XIII. razne družbe socialistov, ki preté družinskemu in državljanskemu življenju. Ta nevarnost raste od dne do dne huje. Vse to pa ima svoj vir in korenine v tem, ker se veljava (avtoriteta) in moč katoliške cerkve prezira in zaničuje; vendar pa ima največi vpliv na družbinsko življenje in njegov razvoj. Opominjajo kralje, cesarje in narode, naj jenjajo zametovati blagonosni vpliv in moč svete cerkve.

Pervi apostoljski list Leona XIII. naslednjega leta (1879) o-znanja (dne 15. febr.) vesoljnemu svetu milosti svetega leta, da bi verni od Boga sprosili božjega blagoslova za-se in za njih dušne pastirje.

Še tistega meseca (28. febr.) poterdijo kot višji pastir več škofov v jutrovih deželah, zlasti izvolitev škofa Elija Aboliona iz Gezireje kot kaljedejskega patrijarha v Babilonu. Tudi mu podelo palijum to je znamenje časti vikših škofov in patrijarhov.

Meseca mareija (25.) zopet tožijo sv. Oče v listu do kardinala in generalnega vikarija v Rimu o škodi, ki jo ima katoliška mladina v brezverskih šolah. Priporočajo, naj pride v okom temu zlu društvo, obstoječe iz izverstnih duhovnikov in svetnih gospodov. Tudi obetajo, da bodo podpirali ta prizadevanja, koliker jim bodo le pripuščali pičli dohodki.

V konsistoriju naznanijo Leon XIII. (dne 12. maja) kardinalom, da se jim je posrečilo poravnati razkol armenske cerkve po turškem cesarstvu, in da se je zopet vpeljal povsod postavni red. Tudi imenujejo deset novih kardinalov. Mej drugimi tudi knezanadškofa Olomuškega Fürstenberga in Kološkega nadškofa Hajnalda.

V okrožnici dne 4. avgusta podajejo Leon XIII. kratek pregled vseh modroslovskih naukov preteklih stoletij. Pohvalno imenujejo imena in zasluge najodličnejših cerkvenih učencikov ter posebno priporočajo škofom vesoljnega sveta, naj se mladeniči po semeniščih uče po naukih sv. Tomaža Akvinskega, ker se po vsem vjema z vednostmi in napredki sedanje dobe, seveda pravimi.

V listu dne 18. januarija 1880 vkazujejo toraj, naj se priredi nova izdaja spisov sv. Tomaža Akvinskega.

Z dekretom dne 20. jan. 1880 l. povzdigujejo apostoljski vikarijat v Krakovem v pravo škofijo.

V okrožnici (10. febr. 1880) razlagajo Leon obširno nauk katoliške cerkve o zakonu in omečejo zmote, ki jemljejo zakonu svetost in pravi značaj zakramenta. Razlagajo slabe nasledke divjega

(civilnega) zakona in njegovo nevarnost za človeško družbo, kaker tudi pogubljenost postav, ki olajšujejo ločitev zakona. Opominjajo vlade, naj spoštujejo zakona svetost, in priporočajo škofom, naj se potegujejo za take postave.

Z dekretom dne 25. maja vstanove v deželi Mehiki novo škofijo v Tabasku in jo ločijo od škofije v Jukatanu.

V ogovoru dne 20. avg. se kardinalom pritožijo o razžaljenji apostolske stolice, katero je storilo liberalno Belgijsko ministerstvo s tem, da je sramotno žalilo apostolskega delegata. Očitno oporekajo takemu vedenju, ki z nogami tepta pravo katoliško cerkve.

Jako pomenljiva je za nas kaker sploh za vse Slovence okrožnica Leona XIII, ki so jo izdali 30. sept. 1880. Sv. Oče opominjajo na apostolsko delavnost sv. bratov Cirila in Metoda pri Slovenih, katerim sta prižgala luč sv. vere; opominjajo tudi mnogih skerbi rimskih papežev, da se ohrani vera mej temi narodi; tudi sami imajo priserčno željo, da bi po svojih močeh kaj pripomogli. V ta namen so vzkazali, naj se dne 5. julija po vesoljni cerkvi obhaja spomin slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda.

V drugi polovici naslednjega leta so se zbrali Slovenci v Rimu, da se zahvalijo sv. Očetu za to skerb. Na spomin tega popotovanja Slovencev so postavili Leon v cerkvi sv. Klementa, kjer počivajo ostanki sv. Cirila, na svoje stroške novo kapelico in oltar na čast sv. Cirilu.

Dne 22. okt. 1880 hvalijo sv. Oče v listu Pariškega nadškofa in druge francoske škofo, ker so hrabro branili duhovne redove, katere je francoska ljudovlada z odlokom dne 29. marca pregnala iz dežele, in omenjajo pohvalno mnogih zaslug teh redov. Tudi omenjajo, kaj vse so že storili, da bi redovniki ne bili popolnoma pregnani iz dežele. Ostro grajajo postopanje nekaterih gospodk pri izverševanju omenjenega ukaza. Očitno pa hvalijo tiste značajne moze, ki so dali raje službi slovo, kaker bi pomagali pri tem početju.

V listu dne 3. decembra hvalijo papež zavode „za razširjanje sv. vere“, „sv. detinstva Jezusovega“ in „zavod za skerb učilnic po jutrovi deželah“ zavoljo gorečnosti, s katero pomagajo skupščini za razširjevanje svete vere (propagandi) in katoliškim misijonom.

Leta 1881 so izdali sv. Oče 8 jako važnih okrožnic in listov.

V apostolskem listu dne 12. marca naznanjajo kat. svetu izvenredno sveto leto, da bi skupne molitve vernikov zadobile po-

moč, ker po nekaterih deželah sramotno zatirajo katoliško cerkev in apostoljski sedež. Tudi v Rimu se ni nič obernilo na bolje, marveč je stanje od dne do dne bolj neznosljivo. Celo „zavodu za razširjanje božjega kraljestva“ (propagandi) zlobneži niso prizanesli.

V pismu dne 8. maja razsojajo sv. Oče nekatere prepire in dvojbe mej škofi in redovnimi misijonarji na Angleškem in v Škociji.

Svetovnega pomena je pa okrožnica Leona XIII. dne 29. junija. Sv. Oče kažejo, kako je vže zdavnaj pričeta vojska proti veljavi katoliške cerkve slednjič postala skupna nevarnost vsej človeški družbi. To je očitvidno pokazal strašni umor mogočnega ruskega carja, kakor tudi daljne grožnje in napadi brezbožnih ljudi na druge vladarje in predstojnike deržav. Vsi ti dogodki so le nasledki krivih in napačnih nauk in nazorov, zlasti o tem, od kod izvira svetna oblast, in pa nasledki, ker prav ne cenijo moči sv. kerščanske vere, in to tudi nekateri vladarji ne. Sv. Oče opominjajo vladarje in gosposke, naj se poslužujejo pridno teh najvišjih dobrot, katerih jim cerkev ponuja na izobilje, in katerih jim tudi najostrejšje postave in naredbe brez varstva sv. vere ne morejo nadomestiti. Škofom pa priporočajo, naj neumorno delajo v tem smislu ter pomoči od zgoraj prosijo.

Z apostoljskim pismom dne 5. julija vstanové sv. Oče nove 4 škofije v Bosni in Hercegovini z nadškofijo v Verhbo-sni. Sv. Oče izražajo svoje veselje, da so mogli po teh deželah vstanoviti redno škofijsko hijerarhijo, kar so njih predniki že dolgo želeli.

V listu dne 14. julija izrekajo Leon svojo zadovoljnost, ker je kardinal kneznadškof Švarcenberg z drugimi škofi na Češkem sporočil, da se katoliški Sloveni vedno tesneje se vso vdanostjo oklepajo stolice namestnika Kristusovega, in da so s hvaležnim srcem sprejeli sporočilo, da se apostola Slovenov imata častiti po vesoljni katoliški cerkvi. Za vse slovenske narode je tudi jako važnega pomena, da se njih duhovščina odlikuje po učenosti in pobožnosti. To pa bode mnogo pospeševalo, če se bodo bogoslovci izobraževali v modroslovji po navodu sv. Tomaža Akvinskega.

V apostoljskem listu do svojega poslanca na Dunaji (dné 2. sept.) dajejo papež razna podučila glede novih škofij v Bosni in Hercegovini, ki so bile vstanovljene se vže omenjenim določilom (5. julija).

Meseca decembra vkazujejo Leon v apostoljskem listu, da naj se na novo skerčijo in omeje škofije na Portugalskem. Takisto tudi (dne 11.) z dekretom, da se v pokrajini Mehikanski vstanovi škofija v Kolimi.

Leta 1882 so sv. Oče zopet razposlali po kerščanskem svetu sedem okrožnic v raznih zadevah.

V prvi okrožnici (dné 15. feb.) slikajo z bridkimi besedami razmere po Laškem, tako: „Odstranjena so društva redovnikov; pograbljeno imetje in lastnina cerkve, privoljeni so zakoni proti cerkvenim postavam, in v vzgoji mladine se ne dopušča cerkvi nikakega vpliva.“ Potem omenjajo sv. Oče neizmernih zaslug papežev za Laško deželo. Opominjajo katoliške može, ki imajo v svojih srcih še katoliško vero, zlasti pisatelje, naj se s svojimi umotvori služijo kerščanstvu. Posebno pa naj kažejo v lepi in gladki besedi resnico, da se Laško ne more razcvetati, če verhovni pastir katoliške cerkve nima popolne slobode, — in kolika škoda izvira iz tega za ves laški narod. Najzlobniša svojat (prostozidarji) vgnjezdila se je že skoraj po vseh mestih in dela na to, da vzame vsem vstanovam kerščanski znak, ki je bil vedno in ne brez vzroka največe odlikovanje prebivalcev Italije. Oni sovražniki sv. cerkve, ki so se s svojimi novotarijami oskrunili večno mesto Rim, napadajo v prvi versti rimskega papeža, ga vedno žalijo in obrekujejo, da bi z glavarjem katoliške cerkve tudi njo, dà, celo sveto vero, — če bi bilo mogoče, — iztrebili se sveta. In vender gre največa zasluga papežem, da so z vezjo sv. vere vzderževali v edinosti razne pokrajine, ki so tako različne po šegah in dušnih zmožnostih. Ševeda se zdi nemogoče in neverjetno, da se tisti ljudje, ki se ob vsaki priliki ponašajo z narodnostjo ter si jo le sebi svoje, ne bojé nasledkov svojega vednega rovanja zoper papeža in katoliško cerkev v papeškem stolnem mestu, in tudi ne bratomorske vojske se vsemi nasledki. Ali sovrašтво do katoliške cerkve, skopost in vse druge strasti, ki so jih v njih izcimile zmote, oslepile so jih tako, da so zavergli nebeško luč svete vere in se pogreznili v ostudno brezboštvo in zaničujejo samega Boga. K sklepu opominjajo sv. Oče škofove, naj skerbé, da bodo vzgojevali izverstne duhovnike in jim pomagali z delom in molitvijo.

V listu dné 11. marca hvalijo sv. Oče „bratovščino sv. Mihaela na Dunaji, ker je prav primerno vkrenila za sedanjo dobo, da hoče po svojih močeh braniti katoliško cerkev.

V apostoljskem listu dné 12. maja vkazujejo preosnovo reda

sv. Bazilija za Ruse v Galiciji. V ta namen so izročili vodstvo novincev v samostanu v Dohromilju duhovnikom iz „Jezusove družbe“ (jezuitom).

Z apostoljskim listom dne 19. maja so ustanovili sv. Oče v Pórtsmezu na Angleškem novo škofijo, ki je bila izločena iz Sézriške (Southwark).

Dne 10. junija hvalijo papež v listu prebivalce mesta Premisla na Gališkem, ker so se pokazali jako vdani apostoljskemu sedežu ob prihodu apostoljskega poslanca tjakaj. Stavijo za zgled lepo vzajemnost in zastopnost, v kateri živé mej seboj duhovniki in verni obeh obredov. latinskega in gerško-slovenskega.

Preimenitna in, rekel bi, tudi svetovnega pomena je „okrožnica“ Leona XIII., ki so jo izdali dne 17. sept. tega leta o priliki sedemstoletnice našega očeta Frančiška Serafinskega. V njej so priporočili vesoljnemu svetu češčenje tega preimenitnega svetnika, katero so Oni imeli do njega že od otročjih let, ter duhovniki na serce položili naj po svojih močeh razširjajo mej vernimi tretji red sv. Frančiška. — Da besede sv. Očeta niso pale na skalo in nerodovitna tla, spričujejo „skupščine“, katere se povsod vstajajo. Naj bi tudi rodile stotern sad, kakor želé sv. Oče.

V naslednji okrožnici tega leta (dne 8. dec.) opominjajo verne Špance, naj jih razna politiška vprašanja in stranke ne ločijo tudi v verskih rečeh, mariveč naj bodo edini mej seboj in sè svojimi škofi in to v dejanjih kakor tudi v spisih.

Leta 1883 so izdali Leon XIII. zopet osem važnih okrožnic in apostoljskih listov.

Dne 20. aprila so ustanovili na otoku Sejlanu drugi apostoljski vikarijat v Kandiju poleg že obstoječega v Kolombu.

Z apostoljskim listom dne 27. aprila so povzdignili apostoljski vikarijat v Bukareštu v nadškofijo.

Dne 1. junija so ustanovili v severnem delu apost. vikarijata v Tonkinu novega, ki naj se izloči iz prvega, ki se je imenoval vzhodni vikarijat.

Dne 18. avg. so sv. Oče izdali list do kardinalov de Luksa, Pitra in Hergenreter, ki so predstojniki Vatikanske pisarnice (arhivu) in knjižnici. Iz imenitnih vzrokov naj se odpró Vatikanske knjižnice in arhivi vsem učenjakom, bodi si te ali one narodnosti, naj zajemajo iz čistega vira ter popravijo v zgodovini, kar so tri stoletja sem pokvarili tako imenovani „protestantski nemški zgodovinarji“ glede katoliške cerkve in njenih poglavarjev. Posebno

pa Leon XIII. grajajo laške zgodovinarje, češ, jako je sramotno za nje, da pobirajo in prepisujejo od protestantskih nemških zgodovinarjev laži in obrekovanja zoper papeže, katerim se ima Laška zahvaliti za vse, kar ima lepega in krasnega, ko živé vendar blizu virov ter bi se lahko prepričali o resnici. Take zgodovinske laži in predsodki se uče tudi po šolah, in to le za to, da bi se pred svetom opravičile in olepšale novodobne razmere v Rimu in po Laškem. Vsi bistrourni zgodovinarji — tudi protestantje — priznavajo neizmerne zasluge papežev za razvitek olike in za blager držav, le domačini terdijo in uče nasprotno. Vender se morajo slednjič take laži vmekniti očitni zgodovinski resnici, katero morejo sicer nekaj časa temniti, pa ne vničiti. K sklepu opominjajo Leon vse učenjake vesoljnega sveta, naj se pridno poslužujejo odprtih virov prave zgodovine v Vatikanu. Naj se pa tudi serčno in pogumno potegujejo v spisih za resnico, ki so jo našli.

Dné 30. avgusta podelé sv. Oče na prošnjo Dunajskega nadškofa svoj apost. blagoslov vsem, ki se bode vdeležili slovesnosti o priliki 200letnice, od kar so bili l. 1683 divji Turki pred Dunajem tepeni in mesto rešeno. Obljubijo, da se hočejo te slovesnosti tudi po svoje vdeležiti. Saj se je ta slavna zmaga nad zakletim sovražnikom kerščanstva zadobila le po edinosti vladarjev s papeži, ki so pomagali tisti čas sè vsemi pomočki, ki so jih imeli v rokah. Ob enem porabijo sv. Oče to priliko ter opominjajo vse verne, naj se enako hrabro bojujejo tudi dan daes v djanji, z besedo in sè spisi za katoliško cerkev, katero sovražnik preganja, če tudi ne z mečem, pa z raznimi zlobnimi spisi in necerkvenimi postavami. Kaker prekanjeno jo sovražnik napada, tako hrabro naj jo zavestni katoliki tudi branijo!

Dne 1. sept. priporočajo Leon v okrožnici vesoljnemu svetu češčenje Marije Device sè sv. rožnim vencem, da po njeni priprošnji zadobi katoliška cerkev zmago in ljubi mir.

Z apostoljskima listoma dné 11. decembra so ustanovili sv. Oče na Kitajskem apostoljski vikarijat v loki E m o j i, misijone mongolske pa razdelili v tri apostoljske vikarijate.

Naslednje leto (1884) sklenejo z apostoljskim listom dné 4. jan., naj imajo škofje „Zedinjenih držav“ v Ameriki cerkveni zbor. Za predsednika zboru odločijo nadškofa v Baltimoru.

Dne 10. februarja hvalijo sv. Oče v okrožnici francoske škofe in francoski narod zavoljo vdanosti do apostoljskega sedeža. Pritožujejo se zaradi krivic, katere sveti cerkvi na novo dela fran-

coska vlada; omenjajo žalostnih dogodkov, kateri so zadeli francoski narod v teku sto let. K sklepu spominjajo na nevarnost, ki preti konkordatu (pogodbi) sklenjenemu z apostoljskim sedežem, in da se kerščanski nauk odganja iz učilnic.

Dne 7. marca spremené sv. Oče apostoljski vikarijat v Montani, v severno amerikanski pokrajini Oregonski, v pravo škofijo.

Jako znamenita za vesoljni kerščanski svet je zopet okrožnica, ki so jo izdali tega leta dne 20. aprila. — Po zgledu svojih prednjikov obsojajo v tej okrožnici družbo prostožidarjev, kaker tudi vsa druga skrivna društva komunistov, socialistov, anarhistov i. t. d. in njih nauke. Obširno razpravljajo od dne do dne rastočo nevarnost krivih nauk, ki se razširjajo kaker kuga po raznih stanovih človeške družbe, ki ne razjedajo in izpodkovajo le kerščanstva in božjega razodevenja, ampak tudi нравni red in človeško družbo, ter strežejo celo po življenji vladarjem in njih namestnikom. Opo-minjajo škofo, naj delajo sè vsemi močmi in skerbe, da se narodi podučé z besedo in sè spisi po duhovnih, ki imajo potrebnih zmožnosti in vednosti, o teh krivih naukih prostožidarskih. Na skerbi naj jim bo pa tudi, da si vzgojé živih gledov. V to jim sv. Oče priporočajo več pripomočkov. Ti so: 1. Tretji red sv. Frančiška. Vodilo se je olajšalo ravno iz tega namena, da bi se hoja za Jezusom v vsakdanjem življenji olajšala in tako vsbila duše na pot prave prostosti, ljubezni in bratovstva ter enakosti, pa ne one, ki jo uče prostožidarji, ampak tiste, ki jo je učil Jezus, prostost in enakost otrok božjih. 2. Naj se snujejo katoliške družbe rokodelcev in delavcev, kakeršne se že nahajajo po neketerih krajih. 3. Družbe sv. Vincencija. Namen društvenikov je, da po hišah obiskujejo vbožne rodbine ter jim pomagajo, s telesnimi in dušnimi deli vsmiljenja, v katerih se kaže prava kerščanska ljubezen in radodarnost. 4. Naj se obrača največa skerb na vzgojo mladine, ki je uprihodnosti, da se mladeniči vseh stanov ne naserkajo že v prvi dobi strupa teh brezbožnih društev. Jako gre svetovati duhovnikom, da naj pri poduku za prvo sveto obhajilo na to delajo, da se mladeniči z obljubo zavežejo, nigdar ne pristopiti h kaki skrivni družbi prostožidarski. — Ker se nekaj časa sem prostožidarji z neko prederznostjo in nezaslišano oblastjo postavljajo pod raznimi imeni tudi po onih deželah, kjer so skrivna društva sicer prepo-vedana, prosijo sv. Oče škofo, naj sè vsemi pripomočki, ki jih

sploh imajo, delajo nasproti. — Dne 10. maja so jim sv. Oče dali tudi poseben poduk ter svetovali, naj sklicujejo „zbore katolikov.“

V listih dné 15. julija so podelili proštu obljubne cerkve na Dunaji, sezidani v zahvalo, da je bil naš presvitli cesar rešen zlobnega napada, posebna častna znamenja; dné 1. avgusta izražajo svojo zadovoljnost o „katoliškem shodu“ v Ambergu na Bavarskem; dné 30. avgusta spominjajo verne, naj zopet to leto meseca oktobra časte Nebeško kraljico z molitvijo sv. rožnega venca, — in v listu dné 10. septembra se zahvaljujejo sv. Oče Adelajdi Lehon, predstojnici „družbe najsvetejšega serca Jezusovega“, ker je darovala sv. Očetu svoje posestvo v Njujorku. S tem jim je dala priliko, da morejo podpirati škofo v severni Ameriki v dobrodelnih namerah in napravah.

Leta 1885 so izdali Leon zopet 11 važnih okrožnic in listov.

Dne 23. januarija so podelili skupščini armenskih Mehitaristov na Dunaji novo uredbo.

Dne 1. februarja priporočajo sv. Oče kitajskemu cesarju varstvo katoliških misijonov po tistih pokrajinah, kjer je razsajala vojska, — kaker sploh varstvo katoliških podložnikov v njegovem kraljestvu.

4. marca izražajo sv. Oče svojo pohvalo o nameri nekaterih gorečih katoličanov vstanoviti v Solnogradu katoliško vseučilišče.

Z listom dne 13. maja se zahvaljujejo Leon cesarju v Japalu za blagovoljnost, katero izkazuje katoliškim misijonom in posameznim kerščanskim prebivalcem v njegovem kraljestvu. Prosijo ga, naj jim dovoli še večjo prostost, ker vsak pravi kristijan spoštuje kraljevo veličanstvo in spolnjuje državne postave, in to ne toliko zaradi strahu pred kaznijo, mariveč ker mu velewa to vera.

Dné 17. junija izražajo sv. Oče nadškofu Pariškemu Guibertu, svoje milovanje, da se nahajajo prepiri in needinost mej katoličani, in hočejo nekateri po očitnih spisih soditi vedenje škofov in apostoljskega sedeža gledé nekaterih vprašanj, za kar nimajo nikakršne pravice. Priporočajo zlogo, ki je v teh razburjenih časih toliko potrebna.

V nagovoru do kardinalov dné 27. julija se britko pritožujejo, da so gosposke po neketerih katoliških deželah prepovedale dosihdob navadno počesčevanje Najsvetejšega, ko ga duhovnik nese k bolnikom, in pa o raznih opovirah katoliški cerkvi stavljenih na Francoskem. Za Nemško izražajo svojo željo, naj bi jenjal boj proti katoliški cerkvi. Zaterjujejo da hočejo tudi dalje braniti pravice

sv. cerkve in apostolskega sedeža in se opirati na modri svèt kardinalov. Ob enem imenujejo šest novih kardinalov.

Dne 20. avgusta odločijo, naj se pobožnost sv. rožnega venca obhaja meseca oktobra vsako leto, dokler bodo terpele žalostne razmere katoliške cerkve; z apostolskim listom (2 okt.) pa povzdigujejo apostolski vikarijat Nebraska v severni Ameriki v pravo škofijo.

Jako znamenita je pa okrožnica, ki so jo Leon XIII. izdali dne 1. novembra. — Obširno obravnavajo sv. Oče kerščansko vstavo držav, deržeč se načela, da nevmerjoče delo božjega vsmiljenja — namreč katoliška cerkev, če tudi ji je prvi namen skerb za izveščanje duš, prinaša toliko časnega blagra državljanom, kaker da bi bila v prvi versti vstanovljena za ujih časni blager in varstvo njih življenja. Sv. Oče dokazujejo očitvidno, kako nespametno je očitjanje tistih, ki terdijo, da se cerkev ne more strinjati z nameni dobro vrejene države, toraj s civilizacijo ali omiko in jo ne pospešuje. Na dalje dokazujejo da načela novega prava nimajo prave terdne podlage in pripeljejo do neomejene prostosti. Potem naštevajo pripomočke, katere priporoča sv. cerkev proti zlu sedanje dobe in si tudi resno prizadeva, da bi jih v veljavo spravila. Potegujejo se za prosti razvitek cerkve in priporočajo, naj se katoličani v zasebnem in v očitnem življenji za njo potegujejo.

Dne 22. decembra napovedó za prihodnje leto (1886) izvenredno sveto leto, ki naj bi pomagalo, da se odstrani zlo, ki so ga omenili v navedeni okrožnici.

V listu dne 31. decembra izražajo sv. Oče knezu Bismarku svoje veselje, da se jim je posrečilo ko posredovalcu poravnati prepir, ki je nastal mej nemško državo in Španjsko. Tudi pošiljajo državnemu kancelarju naj višji papeški častni red.

V listu dne 6. januarija 1886 leta izražajo nemškimi škofom upanje, da se jim bode z božjo pomočjo posrečih vstaviti tako imenovani „kulturni boj“ na Pruskem. Hvalijo stanovitnost škofov in vernih v dneh hudih stisek in tolažijo z upanjem boljše prihodnosti.

Dne 22. avgusta o priliki praznovanja dvestoletnice, kar so bili Turki odgnani iz Buda-Pešte, so poslali Leon okrožnico Ogerskim škofom. V nji opominjajo na prvega kerščanskega Ogerskega kralja Štefana, spodbujajo škofo, naj se krepko vstavljajo samopametstvu in naturalizmu, ki dela, da se prostozidarji prederzno širijo in mladina odreja brez strahu božjega. Katoličanom naj bo na

skerbi, da se odstranijo po postavni poti tiste postave, ki nasprotujejo cerkvi. S podukom naj duhovni delajo proti mešanemu in civilnemu zakonu, ker zakoni vplivajo neizmerno na družinsko življenje. Hvalijo tiste može, ko za domovino jako zaslužne, ki so se pred dvema letoma vperli proti zakonu z Judi. Enako naj delajo tudi proti brezverski šoli. Škofe opominjajo sv. Oče naj delajo na to, da učilnice ohranijo verski znak. Najbolj pa naj jim bo na serei zgoja mladeničev, ki se hočejo posvetiti duhovskemu stanu; tudi naj skerbe, da se bodo fare oddajale samo sposobnim možem. K sklepu žele, kakor so nekedaj prednamci premagali strašnega sovražnika pri Buda-Pešti ne samo z vojaško hrabrostjo ampak tudi z močjo sv. vere, tako naj tudi v prihodnje reši Ogersko preblazena Devica in mati božja, kateri je dežela posvečena.

Dne 31. marca podele svoj blagoslov odboru, ki se je osnoval za naše cesarstvo, da oskerbi vse potrebno za dostojno praznovanje papeževe zlate maše.

Z apostoljskim listom dné 1. septembra so sv. Oče ustanovili škofije za dežele v prednji Indiji, kjer je bilo že 1.600.000 katoličanov. Pervi misijonarji v 14. stoletji po teh deželah so bili frančiškani in dominikani. Pozneje je oznanjeval sv. vero z najboljšim uspehom sv. Frančišek Ksaverij. Potem so stanovitne misijone v soglasi s papeži ustanovili Portugalski kralji. Ustanovili so v mestu Goa nadškofijo s posebnim privilegiji. V 17. in 18. stoletji je osnovala družba za razširjanje sv. vere (propaganda) posebne misijonske šole za vzhodno Indijo in jih izročila raznim redovom. Angleška vlada je dala misijonom popolno slobodo, s Portugalsko pa je bilo porazumljenje težavno. Iz mej prednikov sedanjega papeža sta največ storila Gregor XVI in Pij IX, da se je mogla zdaj cerkvena vlada (hierarhija) ustanoviti. Ko se je po mnogih težavah in zaprekah sklenila pogodba mej portugalskim kraljem in apostoljskim sedežem gledé raznih patronatov in delokroga patriarha v mesti Goa, ustanovili so Leon sedaj na priporočilo propagande v Vzhodni Indiji cerkveno hierarhijo in v omenjenem listu vso vredbo natančno določili.

V okrožnici do škofov na Portugalskem (dne 14. sept.) izražajo svoje veselje, da se jim je posrečilo skleniti pogodbo z vlado. Priporočajo škofom, naj delajo na to, da se odpravijo postave, ki ovirajo delavnost svete cerkve, naj jim bo na skerbi, da vzgoje učenih in pobožnih duhovnikov, naj delajo slabim časopisom na-

sproti s tem, da osnujejo dobrih. Slednjič opominjajo duhovne, naj spoštujejo svoje škofe ter v tem svetijo vernim z lepim zgledom.

Naj omenimo še, da so po dogovoru s črnogorskim knezem Nikolajem Leon XIII. letos ustanovili v Černigori katoliško nadškofijo sè sedežem v Baru ter dovolili Černigori tudi slovensko službo božjo.

Iz navedenih okrožnic naj sodi vsaki bravec o nevtrudni delavnosti Leona XIII., ki obsega vesoljni svet. Le škofij so ustanovili 96 ali pa jih razširili. Vsako jutro in vsak večer hodijo kardinali k njim, da jim poročajo o cerkvenih zadevah. Leon sami odločujejo končne odloke. Tudi ga ni dne, da se ne bi zglasil kak škof ali drugo odposlanstvo pri papežu iz te ali one dežele. Če tudi so že 76 leten starček, vendar se redkokedaj podajo k počitku pred polnočjo, veliko je pa tudi noči, ko Leon ne zatisnejo očesa. Svoje prelepe okrožnice narekujejo tajniku, hodeč po sobi gor in dol.

Če tudi papež nimajo stalnih dohodkov, ker jim je laška vlada pobrala deželo, delé vendar miloščino po vesoljnem svetu, zlasti misijonarjem, iz milodarov, katere dobivajo od vernih. Le za šole v Rimu izdajo na leto blizu pol milijona frankov. Tudi povabijo vsako leto učnike in učence šol, katere so ustanovili ter obdarujejo vboge učence z obleko. Sami za-se pa sv. Oče pičlo malo potrebujejo, ker žive za-se jako skromno.

V kratkih potezah imate, dragi braveci, pred seboj življenje in delovanje velikana zlatomašnika Leona XIII. od otroških let do sedanje dobe. Njihovo ime se bode lesketalo, kakor svetla zvezda na nebu, mej prvimi v versti najslavnejših papežev v cerkveni zgodovini. Bog ohrani še mnogo let katoliški cerkvi in vesoljnemu svetu „luč na nebu“ zlatomašnika Leona XIII!

Zelenica v puščavi!

Katera beseda je popotnikom po neizmernem peščenem morji bolj miloglasna in bolj zaželená, kakor ime oaza, zelenica! Kako hrepeni pač truden popotnik, kateremu ima zdaj in zdaj poiti zadnji požirek vode in zadnji živež, po zelenici, da bi se tam preskerbel z obojim za na daljnjo pot, polno truda in skerbi. Na zelenici se namreč popotnik skozi puščavo odpočije brez nevar-

nosti pred pogubonosnim viharjem samumom, ki mu žuga v puščavi toliko in tolikokrat vničiti borno življenje in ga pokopati v razbeljeni peščeni grob; na zelenici se sin puščave v hladni senci vitke paljme in ob bistrem studencu okrepi in dobi novih moči, potrebnih za še tako dolgo, nadaljnje popotovanje.

Zelenica, kako miloglasno je tvoje ime v duševnem pomenu za uho vernega kristjana, kako posebno zaželena si mu, ko popotuje po neizmerni puščavi splošne nejevere in se zastonj ozira po mirnem tvojem zavetji, hoteč se tam odpočiti od prestanega truda ter se okrepčati in vterditi za daljnjo pot, za daljnji boj!

V resnici skoro neizmerna je puščava nejevere in verske mlačnosti. Kamer koli se ozreš po petih delih sveta, kaj ti stopi najbolj pred oči? Ako v duhu prepotuješ le „kerščansko“ Evropo kaj je glavni vtisek, ki ga zapuste posamezne dežele, posamezni kraji ali pa še veliko bolj cele države v tvoji duši? Kaj spoznaš, ako pregledaš le nekoliko merodajnih časnikov iz posameznih dežel? Vse te prepričuje in jasno dokazuje, da je svet, da je tudi nekdanj kerščanska Evropa zdaj velika neizmerna puščava nejevere, one pogubne nejevere, ki razodeva svoj vpliv tako v zasebnem, družinskem, kaker še veliko bolj v javnem državnem življenji.

Ali ne obupaj! Kaker ima puščava Sahara svoje zelenice, kjer klije v nasprotji z mertvo okolico najlepše, najbujnejše življenje, krasna pomlad, tako je skerbna previdnost božja tudi po duševni puščavi nejevere ohranila nekoliko večih in manjših krajev, zelenic, kjer v popolnem nasprotji z neverno okolico žije in klije, kjer se kaže nebeška hči, sv. vera v družinskem, kaker tudi v državnem življenji v vsej svoji lepoti in krasoti.

Kedo se tu ne spomni slavne ljudovlade v južni Ameriki, Ekuadór z imenom! Sončni Ekuadór ne slovi samo radi premilega podnebja za „deželo, kjer vlada večna pomlad“, za „raj na zemlji“, veliko večo veljavo mu še daje goreča živa vera, ki prešinja tam narod in vlado. Verni ondotni narod ne nosi svojega kerščanskega prepričanja v sercu zapertega, to prepričanje je vtisnil vsej upravi ljudovlade in v viden dokaz, da hoče ostati vedno katoliški, je slovesno izročil ljudovlado najboljšemu varstvu najvišjega kralja, presvetemu Sercu Jezusovemu.

Ali, hvala Bogu, ni nam treba iti noter v daljnjo Ameriko iskat odločno katoliškega ljudstva; tudi stara, ali žalibog v verskem oziru tolikanj oterpnjena Evropa ima deželico ljudovlado, v

vsem podobno oni v Ameriki. Tudi tu se katoliška vera prosto giblje, tudi tu ona ne služi, marveč brez zaprek, podpirana od ljudstva in vlade vodi duše proti skupni nebeški domovini.

Katera je ta dežela, kje je domovina prave prostosti? V gorati Švici, v kantonu Frajburgu.

Ne daleč od Francoske meje nad genevskim jezerom in nekoliko proti jugozahodu od Berna, glavnega mesta cele Švice, leži ta znamenita deržavica ali kanton. Po velikosti in številu prebivalcev se res ne more meriti z drugimi deržavami, ker je štirikrat manjša od kranjske dežele in ima le 110 tisoč ljudi. Kar daje frajburški deržavici poleg lastne uprave pravo ime, je neomahljiva zvestoba do rimsko-katoliške edino zveličavne vere, zvestoba, ki krasi serca njenih prebivalcev že od nekedaj nepretergano do današnjih dni. Ko je večina švicarskih kantonov pred 300 leti sprejela krivo vero Cvinglijevo ali Kaljvinovo in se odtergala od sonca resnice, od rimskega papeža, ostalo je frajburško ljudstvo po prizadevanji vbogega puščavnika blaženega Nikolaja iz Flüe, posebnega častilca sv. Rešnega Telesa, zvesto veri svojih očetov in rimski stolici.

Ta vbogi puščavnik, do katerega imajo njegovi rojaki še zdaj veliko zaupanje in ga posebno časte, ni rešil svoji domovini samo svetne samostojnosti, mariveč, kar je njegova še veliko večja zasluga, on je tudi njen duševni, verski rešitelj. Da bi pa njegovi rojaki tudi za naprej ostali zvesti rimsko-katoliški cerkvi, da bi se zmagoslavno borili za to najdražjo svetinjo s krog in krog se valečo krivo vero Kaljvinovo, vcepil jim je v serce tisto ljubezen in spoštovanje do presv. Rešnega Telesa, katerega je bilo polno njegovo serce. Ta ljubezen do Najsvetejšega naj bi jim bila nepremagljiva pomoč zoper krivo vero.

In res, hvala Bogu, sv. Rešno Telo in priprošnja tega blaženega služabnika božjega, ki prosi zdaj v nebesih za svojo domovino, sta pripomogla, da je ostala frajburška deržavica navzlic vsem sovražnim napadom noter do današnjih dni to, kar je bila pred 300 leti, namreč terdnjava prave vere sredi povodnji nejevere in zaščitnica in pribežališče vsega kerščanskega gibanja in delovanja. V teku let se je le toliko spremenilo, da se je versko prepričanje v raznih verskih bojih le še bolj poživilo in vterdilo.

Da je temu res tako, pokazalo se je javno pred dvema letoma, ko so Frajburžanje za 9. septembra 1885 priredili v znak svoje ljubezni do presv. Rešnega Telesa in svojega spoštovanja

do Njega tako imenovan „evharističen kongres“ to je zborovanje na čast najsvetejšemu Zakramentu. Kar drugod še upati ni mogoče, zgodilo se je tu; svetna in duhovska oblast ste tekmovali, ketera bo več storila, da bo počaščenje pod podobo kruha skritega kralja veličastnejše. K tej lepi slogi mej duhovsko in svetno gosposko se je pridružilo še za svojega Boga toliko vneto ljudstvo. Vsi skupaj so pripomogli, da se je petdnevno zborovanje na čast presv. Rešnemu Telesu tako nepričakovano, čez vse veličastno zveršilo in da se je mogel nebeški kralj sv. Rešnega Telesa v teku zborovanja in posebno pri sklepu v tako kraljevem sijanju in veličastvu pokazati vdanim podložnim. Kaker namreč svetni kralji pri posebnih priložnostih v nenavadnem veličastvu nastopijo pred svojimi podložnimi, da sprejmo izraze neomahljive vdanosti in zvestobe, tako se je tudi kralj sv. Rešnega Telesa v posebnem veličastvu pokazal svojim iz serca vdanim vernikom, ki so od vseh strani po več ur daleč prihiteli skupaj zagotavljat svojega ljubljene kralja neomahljive zvestobe in ljubezni.

Priprave za kongres so se delale že delj časa pred določenim dnem. Deržavni zbor kantona frajburškega je sklenil uredno se vdeležiti kongresa. Ob enem je dovolil iz deržavne blagajnice zadosten znesek, da se morejo došli gostje dostojno sprejeti in da bo slavnostni sprevod k sklepu zborovanja toliko bolj veličasten. Vojaški poveljnik je odločil oddelek pešcev in dve bateriji kanoirjev, da zastopajo ostalo vojno pri sprevodu kralja miru in mu oskerbe častno stražo. Da se tuji gostje dobro sprejmo, zato je skerbel odličen ud deržavnega zbora.

Tako je napočil dan 9. septembra, ko se je imel začeti kongres. Od vseh strani, iz raznih dežel, še celo iz Amerike so došli častilci sv. Rešnega Telesa v mesto Frajburg, za to priložnost posebno okusno okrašeno. Došli so vsi švicarski nadškofje in škofje, nadškof iz Sardinije, škof luksenburški, kaker tudi več opatov in drugih cerkvenih dostojanstvenikov. Milostni škof iz Ženeve (Genfa) monsinjor Mermiljod so bili izbrani za predsednika pri kongresu. Še celo sv. Oče Leon XIII. so počastili zbor s prekrasnim pismom in so podelili vsem pričujočim popolnoma odpustek.

Cel čas zborovanja je bilo v določeni cerkvi izpostavljeno sv. Rešno Telo, katero so ljudje neprenehoma obiskovali in molili. Tudi v zborničnem poslopji je bilo v lični kapeli cel čas izpostavljeno sv. Rešno Telo.

(Dalje prih.)

Nekaj misli o načinu molitve in premišljevanja.

(Nabral P. — n—n.)

II.

(Dalje.)

Po nauku P. Kohema, naj bi se začetniki v premišljevanju ogibali preteškega mišljenja in razumovanja: naj stopajo le polagoma naprej in naj bolj vsmiljenja prosijo sè zdihljaji kaker spokorni coljnar, ki je svoj žalostni stan premišljal in zdihoval.

Zdihovanje — rekel je negdaj Jezus Kristus — piše P. Kohem — ima toliko moč, da človek nikdar ne zdihuje k meni, da se ne bi tudi meni bolj približal. Zdihovanje in žalost zavoljo storjenih grehov spravi dušo z Bogom, pridobi milost in očisti razžaljeno vest. — Zdihovanje pa, katero se godi iz ljubezni, — v katerem je ljubezen izražena ali hrepenenje po moji milosti, napravi v duši trojni včinek. Najpred o k r e p č a dušo in jo ojači, kaker oživi in ojači prijeten duh človeka. Potem tudi r a z s v e t l i dušo, kaker more sonce razsvetliti teman prepad. — Slednjič pa o s l a d i dušo tako, da se ji zdi vsako delo in trud sladak.

Predno še kaj rečemo o pisanih premišljevanjih in še kaj drugega o tem, vredno je pomisliti nekaj lepih naukov svetega Petra Aljkántarskega.

Sveti Peter Aljkántarski, ta vredni sin svetega Frančiška, spisal je neko majhino knjižico o premišljevanju. To njegovo delce je sveta Terezija z veliko radostjo in pohvalo sprejela. Naj sledijo toraj nekatere misli tega velikega svetnika. Sledeče so:

Navedenih pravil o premišljevanju se ne smeš tako deržati, kaker da bi ne bilo dovoljeno po katerih drugih pravilih ali kako drugače premišljevanja napraviti, ako se to komu primerno zdi. Saj je cilj in konec premišljevanja pobožnost; naj se doseže po ti ali oni poti, to je vse eno.

Ko se vadiš premišljevat, svojega razuma in svoje domišljije nikar preveč ne napenjaj. Kedor hoče tedaj prav premišljevat, naj se tega loti kaker neučena, ponižna ženica. Skerbi naj bolj za to, da ima p.i.p.ravnishi voljo božje reči občutiti in okusi-

ti, kaker pa krepkejši razum, da bi božje reči preiskoval. Preiskovanje je namen tistih, ki se zavoljo znanosti z učenjem vkvarjajo, ne pa takih, ki se pečajo z molitvijo in premišljevanjem; tih namen je duha geniti in ogreti.

Tudi volje nikar preveč siliti. To bi ne bila prava pobožnost, ako bi kedo sè silo iz oči solze stiskal, postavim pri razmišljevanju Kristusovega terpljenja. Take prisiljene solze rade serce posušijo, in taka sila tudi zdravju škodi. Zgodi se lahko, da se premišljevanje potem pristudi. Kedor bi tedaj premišljeval Kristusovo terpljenje, nikar naj ne toži, ako morebiti nima ravno take občutljivosti, da bi mu solze v oči zvalila — To je lahko samo telesna občutljivost, za katero nam ni treba tako boječe skrbeti. Saj zadostuje tudi, ako se temu, kar je Jezus terpel, samo v duhu približuje in da to terpljenje mirno in priprosto gleda, seveda z nežnim in sočutnim srcem, katero je pa bolj pripravljeno dobre želje in zdihljaje, ki jih Bog pošilja, sprejemati, kaker pa druge sè silo gojiti.

Eden najvažnejših naukov svetega Petra Aljkantarskega je pa še ta-le:

Ako v premišljevanju hitro zaželeno sladkosti in pobožnosti ne občutiš, nikar poguma ne zgubi ter ne opusti začetih vaj, ampak poterpežljivo in ponižno čakaj na prihod Gospodov. Bog je neizmerno veličanstvo, človek pa revna stvar. Spodobi se toraj, da nekoliko pred vratmi nebeškega dvora počakaš. — Ako potem Gospod dojde, zahvali se mu. Ako bi moral pa še dalje čakati, ponižaj se pred njim in spoznaj se nevrednega njegovega obiskovanja. — Ako tudi potem še ne pride, prenesi to z jasnim duhom, ter bodi zadovoljen, da se mu moreš dati samega sebe in kar je tvojega v prijeten dar, da zatajuješ svojo voljo in se čisto v njegove roke veržeš, da zatajuješ svoje neredno pozelejše, da se boriš proti zlobi in strastim. Sploh zadovoljen bodi, da storiš pri tem vse, kar je v tvojih močeh. Akoravno tudi potem spoznaš, da te Gospod ni obiskal, naj ti zadostuje, da si ga v duhu in resnici molil, — saj tako molitev on želi.

Ta nauk je zelo važen, in zato, ker ga mnogi prezirajo, opustijo premišljevanje v svojo veliko škodo.

Naj sledi še neka opomba tega vnetega učenika premišljevanja.

Kedar Bog koga obišče z božjimi tolažili, naj si bo to že v molitvi ali premišljevanju — (lahko pa tudi o drugi priložno-

sti) — treba je tako prilžnost porabiti in nikar ne dopustiti, da brez koristi otide. Tedaj, ko ta dobri veter piha, stori se v eni uri več hoda, kaker v več dneh brez njega. — Tako je delal tudi sveti Frančišek, o katerem piše sveti Bonaventura, da je zato skerbno pazil na božje obiskovanje. Tudi na potu se je vstavil ter poslal svoje spremljevalce naprej, ako je zapazil, da mu je Bog kakšno dobro misel ali navdihnjenje poslal. Postal je ali pa počasi za tovariši stopal, dokler je njegov duh od Boga dano hrano prebavil.

Kedor tako božjega razsvetljenja ne sprejemlje, tega navadno ta kazen zadene, da Boga ne najde, kedar ga išče, ker ga ni hotel tedaj sprejeti, ko je on na njegovo serce terkal.

Tako misli in uči sveti Peter Aljkantarski.

(Dalje prih.)

Premišljevanje o vdanosti v voljo božjo.

(Po sv. Alfonsu Ligvorjanu P. A. M.)

(Dalje.) *p. Angel Nljnik*

Poglejmo še nekoliko, v katerih rečeh se moramo vdati v voljo božjo.

Pervič v vseh rečeh, ki se zgodijo po naravnih zakonih, n. pr. velika vročina, hud mraz, toča in nalivi, draginja, kužne bolezni i. t. d. Varujmo se govoriti v jezi in nezadovoljnosti ali celo preklinjati nad tem; tako je volja božja, on sam je Gospod vseh reči. Sv. Frančišek Borgija je šel neko noč v neki oddaljen samostan. Merzla burja je brila in gost sneg je padal. Večkrat je poterkal na vrata samostana, pa tako pozno v noči in v takem vremenu, redovniki niso čuli terkanja in tako je moral svetnik celo noč ostati na prostem. Ko so ga zjutraj v gledali, so se razžalostili in ga pomilovali, da je moral v takem mrazu celo noč zunaj čakati. Pa sv. Frančišek jim reče: „Mislim sem da Bog meče na me sneg, s tem sem se tolažil in bil sem vesel.“

Drugič se moramo vdati v voljo božjo s takih rečeh, ki se nad nami zgodijo. N. pr. glad, žeja, vboštvo, zaničevanje. V teh rečeh moremo govoriti: Gospod, zidaj in podiraj, jaz sem zadovoljen, jaz samo to hočem, kar ti hočeš.

Tretjič, vdajmo se v božjo voljo v vseh telesnih in dušnih pogreških. Ako imamo slab spomin, ako nismo za kako delo sposobni in pripravi, ako nimamo zdravih udov, ne pritožujmo se zaradi tega. Zahvalimo se Bogu za to kar, nam je iz gole dobrotljivosti podelil in bodimo zadovoljni s tem, kar je on napravil. Gdo ve, ako bi ne bilo morebiti nam v škodo in v pogubljenje, ke bi imeli boljšo pamet, bolj zdravo telo in lepši obraz? Kolikim je bila učenost vže vzrok, da so druge zaničevali ter se v svoji ošabnosti pogubili? Kolikim je bilo lepo, zdravo in krepko telo vzrok tisoč in tisoč pregreh? Nasproti pa koliki so se rešili in zveličali, ako ravno so bili vbogi slabih in krivih udov? Bodimo tedaj s tem zadovoljni, kar nam je Bog dal. Vedimo, da je le eno potrebno. Ni nam potrebno bogastvo, posvetna čast in hvala ljudi, temuč zveličanje naše duše nam je edino potrebno.

Četertič pa je posebno potrebno telesne bolezni poterpežljivo prenašati tako in takrat, kaker Bog hoče. Posluževati se sicer moramo zdravil, ker Bog tako hoče, ali če nam ne koristijo, moramo v ponižnosti govoriti: „Gospod, naj se zgodi tvoja sveta volja.“ Res je velika krepost, ne tožiti v bolezni, če so pa bolečine zelo hude, moremo jih lahko razcediti svojim prijateljem in tudi Boga prositi, da nam jih polajša. Posnemajmo našega Zveličarja, ki je tudi v svoji veliki bridkosti, pred svojo smertjo rekel svojim učencem: „Moja duša je žalostna do smerti.“ (Mat. 26, 38.) Tudi je prosil svojega Očeta: „Oče moj, ako je mogoče, naj gre ta kelih terpljenja od mene,“ pa precej je dodal besede: „Pa ne kaker jaz hočem, ampak kaker Ti.

(Dalje prih.)

Lastnosti razveseljevanja tretjerednikom pripuščenega.

Vodilo tretjega reda je upravljeno popolnoma po načelih svetega evangelija. Sveti evangelij vedno zametuje posvetnega duha, ki je duh poželjivosti in duh greha; zato tretji red prepoveduje svojim udom posvetna razveseljevanja, ker ta navadno vzbujajo grešno poželenje tudi v dušah, ki so sicer pobožne in goreče. Ali zato ne smemo še misliti, da je tretjerednikom vsako veselje prepovedano, mariveč ravno iz tega, ker jim je neketero

prepovedano, moremo po vsi pravici sklepati, da jim je drugo pripuščeno. Toda tu nastane prašanje: Po katerih znamenjih se razloči, kakešno razveseljevanje je posvetno, kakešno ne? Po čim se spozna, katero veselje je prepovedano, katero ne? katero je za tretjerednika spodobno, katero ne? Na to odgovorimo splošno, da ni prepovedano in za tretjerednika ne nespodobno veselje, katero se vjema s kerščansko pobožnostjo. Ali, da se veselje vjema s pobožnostjo, mora imeti neketere lastnosti.

Pripuščeno razveseljevanje tedej nikaker ni nepristojno pobožnim dušam. Sveti očetje in cerkveni učeniki zamujejo in prepovedujejo razujzdani krik in vriš posvetnih veselic, nigdar pa jim ni prišlo na misel, da bi zaverгли vsako razvedrilo brez izjeme. Pač pa vidimo, da so se svetniki sami od časa do časa vdeleževali nedolžnih iger in primerne kratkočasovanja. Sveti Gregor na primer se je kratkočasil s tim, da se je sprehajal po prijetnih samotah. Tudi naš oćak sveti Frančišek, da ne govorimo o družih, je rad hodil po polji in po travnikih, navadno pa je imel še pri sebi ali kako ovco ali ptico ali kako drugo nedolžno stvar, da se je igral ž njo. In vsi, tudi naj ojestrejši samostanski redovi imajo v svojih vodilih in ustanovah gotove ure posebej odločene za taka razvedrenja.

Ravno to pa je vćasi tudi zares potrebno, zakaj brez tega bi bil duh preobložen z delom in bi potem postal nezmožen za opravljjanje svojih dolžnosti. Samo na to je treba gledati, da se tako okrepćavanje vselej vjema s pobožnim življenjem. Ali kedaj se to zgodi? Sicer je res, da duše, ketere so v resnici pobožne in Bogu popolnoma vdane, so tudi v ćednostih dobro vterjene; one so vsled tega jako znajdene v pobožnem življenji in tako rahloćutne, da same spoznajo, kaj vgaja njihovi pobožnosti, in kaj ne. Vender pa omenjamo tu zlasti tri lastnosti, ketere mora imeti vsako razveseljevanje, da ne ovira pobožnega življenja, in sicer mora biti s p o d o b n o samo na sebi, m o d r o po svojem namenu in z m e r n o po svojem obsegu. Te lastnosti tirja bistvo pobožnega življenja samo.

Vsako razveseljevanje mora biti prvić samo na sebi s p o d o b n o. Prava pobožnost namreć obstoji v tem, da se duša tesno oklene Boga in da želi biti v vsakem obziru popolnoma odvisna od njega. Pobožni se imenujejo tisti, govori sveti Tomaž, keteri so sami sebe Bogu posvetili in se njemu popolnoma izročili. Kedor želi zares pobožen biti, mora v vsem svojem djanji

in nehanji, tedej tudi v svojem razveseljevanji, samo to iskati, kar je spodobnega; spodobno pa je vse, kar duše ne odvrača od zedinjenja z Bogom in od odvisnosti od njega. Zato se pobožna duša sè studom obrača od vseh tistih kričečih in vriščečih razujzdanosti, ki tolikanj mikajo posvetnjake. Ne morejo se imenovati spodobna in pobožnosti primerna tista razveseljevanja, katera se neketerim sicer dopadajo, spodkopavajo pa pobožnost, gasijo ali vsaj zmanjšujejo ogenj kerščanske ljubezni in človeško serce s posvetnim duhom napolnjujejo. Kedor se hoče spodobno razveseljevati, ogibal se bo vmazanih pesmi, ne bo občeval z ljudmi, kateri se za pobožnost nič ne zmenijo, ne bo zahajal v društva, kjer se ne čuje družega, kaker razgovori o kupcijah in dobičkarijah sedanjega življenja, nespodobne šale in burke, ali pa žaljenje, opravljanje in obrekovanje drugih; ne bo se vdal takim igram, katerim se človek le prelahko strastno privadi; tudi si ne bo izbiral za sprehajališče tacih potov in ulic, kjer je gibanje ljudi naj živahneje.

Ali če je temu tako, potem ni nobeno razveseljevanje spodobno, nobeno se ne vjema s pobožnostjo. — Oj, ne manjka se jih, ne! Tudi pobožna duša najde brez števila priložnosti, da se more spodobno razvedrevati in nedolžno kratkočasiti. Odpert jej stoji n. pr. lepi razgled po krasnem stvarjenju; vabijo jo na okrepčalni sprehod prijetne livade, zeleni travniki, rodovitno polje. Ako vas petje veseli, pojte in prepevajte slavo božjo, hvalo Marijino in čast svetnikov božjih. Kedo vam brani, da ne bi smeli tudi doma ali na prostem peti svetih in pobožnih pesmi? Saj vas tako rekoč vsa narava napeljuje in skoraj bi rekel priganja k temu, da ž njo vred Stvarnika častite in poveljučjete. Ali vas družčina mika? Poiščite si dobrih in pobožnih oseb, saj se jih, hvala Bogu! mej Slovenci še povsod najde. Vaši pošteni pogovori bodo vam in njim ne samo za razvedrenje in kratek čas, ampak tudi v korist in spodbudo.

Toda ako bi hoteli vse na drobno našteti, kako se more pošteno in spodobno kratkočasiti, brez vsake škode za kerščansko pobožnost, ne bi prišli nikoli na konec. Samo to še rečemo, da so v tem oziru naj srečnejši tisti, ki so se v vseh rečeh podvergli volji svojih duhovnih voditeljev. Igre in razveseljevanja, ki jih oni dovolijo ali zapovejo, so gotovo vselej spodobna in pobožnosti primerna.

Da bo razveseljevanje pobožnosti primerno, mora biti drugič

modro po svojem namenu, to je, ozirati se mora na Boga. Tudi to njegovo lastnost pobožnost sama zahteva. Kaker smo namreč že rekli, obstoji pobožnost v tem, da se duša popolnoma Bogu posveti in da je v vseh rečeh od njega odvisna. Spodobno mora biti vsako naše djanje in nehanje, tedaj tudi naše razveseljevanje. Pa to še ni zadosti; moramo biti tudi modri, to je, povsod moramo imeti dober namen, vse moramo storiti zato, ker Bog hoče, in tako, kaker Bog hoče. Vse naše početje se mora na Boga obračati, ako nečemo izgubiti svojega zasluženja pri Bogu. Nihče ne more reči, da je pobožen, ali tudi samo, da želi pobožen postati, kedor si ne prizadeva, vsa svoja dela in opravila z dobrim namenom blažiti in jih tako Bogu in njegovi sveti volji posvečevati. „Ali jeste, ali pijete, ali kaj družega delate, vse v Božjo čast storite!“ opominja sveti Apostelj. Vse mora biti v Božjo čast obrnjeno, tudi naša vsagdanja opravila, tudi naša razveseljevanja. Vselej in povsod imejmo torej ta preblagi namen, da poveljučujemo Boga in častimo njegovo sveto voljo. In gotovo je Božja volja, da okrepčujemo svoje telo, da od preobilnega in neprestanega truda ne opeša in duha ne teži; in Božja volja je, da razvedrujemo svojega duha, da od nepretergane napetosti ne obnemore in tako tudi telesnega zdravja ne spodkopava. Kedor se razveseljuje zato, da bi potem laglje Bogu služil, da bi z večo marljivostjo in z boljším vspehom izpolnjeval dolžnosti svojega stanu, da bi gorečnejše opravljal svoje molitve in druga dela pobožnosti, on ima dober namen, in pošteno in modro je njegovo razveseljevanje, ker ž njim Božjo voljo izvršuje.

Da razveseljevanje ne bo nasprotno pobožnemu življenju, mora biti tretjič tudi z m e r n o po svojem obsegu, to je, ne sme predolgo trajati. Kaker vsaka druga reč, tako morajo imeti tudi naša razveseljevanja svojo mero in svoje meje, ketere prestopiti bi bilo napačno.

„Mera je v vseh rečeh, povsod so stavljenе meje“ — je govoril že stari ajdovski pesnik, in sveti Duh pravi, da je „čas smeјati se in čas jokati“, to je, poseben čas je za razveseljevanje in poseben čas za molitev, premišljevanje in objokovanje svojih grehov. Ako ravno je razveseljevanje samo na sebi pripuščeno, dobro, koristno in potrebno, vender bi napačno storil, kedor bi ga čez odločeno mero podaljšal, ker bi s tim očitno kazal, da ne išče božje volje, ampak da hoče samo svojemu lastnemu nagnjenju vstreči.

Nočemo pa, in tudi, ako bi hoteli, ne moremo določiti, koliko časa se sme obrniti v tako razvedrenje; to je odvisno od stanu, od potrebe in od drugih razmer posameznih oseb. Kedor je drugim pod pokorščino, naj bolje stori, ako se podverže svojim predstojnikom. Gotovo bi bilo pregrešno, ako bi se kedo navadil po več zapravlžati z igro ali s kakeršnim koli si bodi kratkočasovanjem, zlasti ke bi s tim še zanemarjal dolžnosti svojega stanu ali svoje duhovne vaje, ali ke bi s takimi rečmi tratil čas, ki je posvečen očitni službi božji.

Verh tega naj pomislijo tretjeredniki na svoj imenitni poklic, da se morajo povsod skazovati dobre kristijane in da morajo v vseh rečeh družim svetiti z lučjo dobrega izgleda. Posebno o praznikih, keder jih glas zvonov v cerkev vabi, naj precej pustijo igre in druge veselice otrokom tega sveta in tistim, ki se za božje reči ne zmenijo, sami pa naj se hitro podajo v hišo Gospodovo. Ako so zares pobožni ali vsaj resnično želijo pobožni postati, služila jim bo v počitek in okrepčanje božja služba, duhovno opravilo, cerkveno petje, pobožna molitev, daritev svete maše, poslušanje božje besede in drugi sveti obredi.

O nekem človeku, kateri je posebno častil sv. Tomaža Kantuarskega se pripoveduje: Enkrat je šel v bolezní na grob svetnikov molit, da bi mu on izprosil zdravje od Boga. V resnici se poverne zdrav in vesel domov. Doma pa mu pride misel v glavo: Kaj kè bi ni bila bolezen bolj koristna za zveličanje moje duše, kaker pa zdravje? V tej misli se verne na grob svetnika, in ga prosi, naj mu on izprosi od Boga to, kar mu je bolj potrebno k večnem zveličanju. Kmalu na to ga napade zopet bolezen in je bil zelo zadovoljen, ker je zagotovo vedel, da je Bog tako naredil, v njegovo srečo. Če smo toraj bolni, je naj bolje, da ne želimo ne zdravja ne bolezní, ampak, da se popolnoma vdamo v voljo božjo, da on z nam stori kar hoče. Če pa vže prosimo zdravja, moramo ponižno in vdano prositi s pogojem, ako nam bo zdravje služilo k zveličanju naše duše. Čas bolezní je čas skušnje, v katerem se pokaže, kako terdna je duša v čednosti. Ako je človek miren, ako ne toži in rad vboga zdravnika in višje, ako je vdan v voljo božjo, je to znamenje, da je terden v čednosti. Kaj pa naj rečem o bolniku, ki se vedno pritožuje, da ima slabo postrežbo, da ne more prenašati bolečin, da zdravnik nič ne ve, da ga Bog prehudo kaznuje? Sv. Bonaventura pripoveduje v življenju sv. Frančiška to le: „Ko je svetnik en-

krat hude bolečine terpel, reče mu eden njegovih tovarišev z veliko priprostostjo: „Oče, prosi Boga, da ti polajša bolečine; zdi se mi, da te njegova roka prehudo tepe“. Ko sv. Frančišek to sliši, zavpije na ves glas in reče: „Čuj, ke bi ne vedel, da si izrekel te besede le v svoji priprostosti, ne bi te hotel več videti, ker si se prederznil grajati naredbe božje.“ Ko je to izgovoril, verže se kaker je bil slab z revnega ležišča na zemljo, jo poljubi in pravi: „Gospod, zahvalim se ti za vse bolečine, ketere mi pošiljaš. Prosim te, pošlji še več, ako je tvoja volja. Veselim se, da me kaznuješ, ne prizanašaj mi, zakaj spolnovanje tvoje volje daje mi več tolažbo kaker vse drugo v tem življenju“.

Semkaj spada tudi zguba nam ljubih oseb, ki skerbe za naše telesne in dušne potrebe. Ako nam jih Bog vzame, hoče, da tem bolj v njega zaupamo in govorimo: Gospod, ti si mi dal to pomoč in si jo zopet vzel, naj se zgodi tvoja volja. Prosim pomagaj mi zdaj ti, in pokaži mi kako naj ti služim. Na tak način moramo tudi vse druge križe in težave sprejemati iz rok božjih.

Pa toliko terpljenje bi gdo rekel, to je kazen. Ali vprašam te dragi bravec, ali niso kazni božje za nas milosti in dobrote? Ako smo razžalili Boga, moramo zadostiti njegovi pravičnosti ali v tem ali v drugem življenju. Zatoraj govorimo sè sv. Avguštinom: „Tukaj žgi, tukaj reži, neprizanašaj tukaj, samo da v večnosti prizaneseš“. „On je Gospod, naj stori, kar je dobro v njegovih očeh“. (2. Kralj. 3. 18.)

P. E. T.

Bog je povsod pričujoč.

V „Cvetji“ si morebiti bral, ali si slišal, bogoljubni bralec, koliko ti koristi, ako premišljuješ in moliš. Ako želiš prav pre-mišljevati in dobro moliti, moraš s to potjo misliti na Boga. Ako vedno misliš na Boga, varuješ se greha, rasteš v čednostih in sklenen si vedno bolj sè svojim Odrešenikom. Pričujočnost božja je velik pripomoček, da se varuješ hudega in delaš dobro. Ta pripomoček je vže mnogim kristijanom odperl vrata nebeška, tudi tebi jih bo, ako ga bodeš zvesto rabil.

„Jaz sem vsegamogočni Bog, hodi v pričo mene in bodi popolnoma“ 1. Mojses. 17, 1. Abraham! hotel je Bog reči s temi besedami, hodi, živi v moji pričujočnosti. Misli vedno na me, in popolen boš, ker sem jaz tvoj Bog. Vsegamogočen sem in ako boš z menoj vedno združen, ako bodeš na mene vedno mislil, premagal bom sè svojo vsegamogočno roko vse zapreke, ketere so ti na poti do popolnosti. Glej! dragi bralec, kako je priporočal sam Bog, da bi ljudje nanj mislili. Še bolj jasno in razločno pravi Bog po preroku Miheji, da je človek le takrat dober in popoln, ako hodi pred njim, ako misli nanj. „Povedal ti bom, o človek, govori prerok Miheja, kaj je dobro in kaj hoče Gospod od tebe: To je, prav delati in vsmiljenje ljubiti in skerbno hoditi pred svojim Bogom“. Mih. 6, 8. Kaj lepo opominja ljudi sv. Duh, ko pravi: „Na vseh svojih potih misli v njega (Boga), in on bo tvoje stopinje vodil“. Pregovori 3, 6. Misli na Boga, in on bo vodil tvoje stopinje, ne v greh, ampak po poti čednosti. „Ako ljudje grešijo, grešijo zato, pravi sv. Aljfonz Ligvorski, ker pozabijo na pričujočnost božjo“. Povej mi, bi si upal pred cesarjem prelomiti njegovo postavo? Ako se sramuješ grešiti pred ljudmi, koliko bolj bi se moral sramovati pred Bogom, ki te je vstvaril, odrešil, in kateri te bo tudi sodil. Ako bi dobro premislil, da Bog vidi vsako tvoje delo, ako bi prevdaril, da z grehom žališ njega, kateri ti more vzeti življenje vsak čas, in kaj bo s teboj, ko te bo sodil, mislim, da ne bi grešil. Čista Suzana je mislila na Boga, ko je bila v veliki skušnjavi. „Bolje mi je, je rekla, brez djanja (greha) vama (skušnjavcema) pasti v roke, kaker grešiti pred obličjem Gospodovim“. Dan. 13, 23. S tem pripomočkom je spreobernil sv. Efrem zelo sprideno žensko. Ta ženska bi ga bila rada v greh zapeljala. Svetnik jej reče: „Ako bi rada grešila, pojdi na terg!“ „Kako bi mogla grešiti na tergu, očitno pred ljudmi?“ vpraša ga ona. „Kako si pa upaš grešiti v pričo Boga, ki vse vidi in ve?“ odverne jej sv. Efrem. Te besede jo tako ganejo, da zapusti pregrešno življenje in se ojstro pokori za storjene grehe. Takih in enakih zgledov nahajaš mnogo v življenju svetnikov. Resnične so tedaj besede sv. Bazilija, ki pravi: „Eden sam spomin na Boga, ako ne preneha, je zadostno sredstvo zoper vse pregrehe“.

Pričujočnost božja je, kaker vidiš, izversten pripomoček, da se greha varuješ in delaš dobro. Ta pripomoček je vže mnogim odperl vrata nebeška, tudi tebi jih bo, ako ga bodeš pridno ra-

bil. Porečeš pa morebiti, rad bi mislil na Boga, ali vsakdanja opravila mi ne dopuščajo. Ta in drugi tvoji izgovori ne veljajo. Boga imaš lahko pred očmi, kedar moliš, ali delaš in sicer 1. s pomočjo domišljije, ali fantazije, 2. s pomočjo prave, žive svete vere, in 3. s pomočjo besed sv. Pavla apostola, ki pravi: „Ali ne veste, da ste tempelj božji, in da Duh Božji v vas prebiva?“ 1. Korinč. 3, 16.

1. Neskončnega Boga ne more zapopasti obeden človek. Ako hočeš tedaj imeti Boga pred očmi, misliti si moraš, da stoji pred teboj v človeški podobi. Neketeri so bolj zbrani, ako si domišljujejo Jezusa kot dete v Marijinem naročju; drugi si rajše mislijo Boga v podobi terpečega Zveličarja. Ta način Boga imeti pred očmi priporočuje sv. Terezija, prilega se pa posebno tem, ki imajo poseben dar molitve. Ti so namreč navajeni moliti, navajeni so tudi, da povzdigujejo svojega duha proti Bogu, in zavoljo tega nimajo nobenih težav, in glava jih tudi ne boli.

2. Sveta vera nas uči, da je Bog vedno pri nas, da vidi vse naše misli, besede in djanja. Kaker obdaja zrak ptiča, ko leti, od vseh strani, kaker obdaja voda plavajočo ribo, tako te obdaja Bog od vseh strani. Greš na desno, najdeš Boga; ako se oberneš na levo, najdeš Boga. Bog gleda na vsako tvojo stopinjo in vsako delo, kaker prav lepo uči sv. Avguštin, ki pravi: „Ti, o Bog, večni gledavec, tako premišljuješ mojo hojo in moja pota ter čuješ nad menoj po noči in po dnevi. Zaznamenjuješ pridno moje stopinje, in mene opazuješ tako, kaker bi zabil na vsako drugo stvar, na nebo in na zemljo in kaker bi pozabil skrbeti za druge. Vid tvojega nespremenljivega očesa ne raste, ako tudi enega pogledaš, in se ne manjša, ako gledaš brezštevilne in razne stvari. Karkoli mislim, in v čemerkoli se veselim, ti vidiš; tvoja ušesa slišijo, tvoje oči vidijo in opazujejo. Zaznamenjuješ, opazuješ, rišeš in pišeš v svoje bukve vse, naj bo vže dobro ali slabo, da poverneš potem plačo za dobro, kaznen za slabo.“ (Soli loq. c. 14).

S tem načinom moreš imeti Boga pred očmi pri vsakem opravilu. Lahko premišljuješ Boga v zeliščih in drevesih, na nebu, na zemlji in pri živalih; danas v sreči, jutri v nesreči; danas v žalosti jutri v veselji.

S tem načinom lahko premišljuješ pri zvezdah božjo vsega-mogočnost, pri živalih božjo modrost in previdnost, da, „nebo in zemlja vpijeta, kaker pravi sv. Avguštin, o Gospod! naj te ljubim“.

Tako si prav lahko domišljuješ Boga; s tem si ne trudiš ne glave, ne spomina, in vender si lahko misliš, Bog me gleda. Ta misel te presune in bojiš se razžaliti svojega narboljšega nebeškega Očeta. Ako pa s tem nisi zadovoljen, naučiti te hočem, kako moreš še drugače Boga pred očmi imeti.

3. Kralj stanuje, kjer hoče v svojem kraljestvu; ima pa še posebno mesto, kjer navadno živi. V izbranem mestu ima lepo palačo in v njej posebno izbo, kjer je njegov sedež ali tron. Tukaj sprejema svoje podložne, podpisuje razne prošnje; tukaj takorekoč vlada svoje kraljestvo. Bog je povsod, kaker veš; vender si je zbral naše serce za svoj poseben sedež. V našem sercu prebiva, kaker kralj v svoji palači, in želi, da bi ga v sercu tudi častili. Tukaj je pripravljen poslušati naše molitve in pogovore. Zakaj bi tedaj iskal Boga drugod, ko ga imaš v svojem sercu? Tako je delala sv. Katarina Sijenska. Rada bi bila imela posebno izbico v hiši svojega očeta, da bi se v njej vedno pogovarjala z Jezusom, ali oče je ni vslišal. Jezus Kristus jo podučil, da naj si napravi tako izbico v svojem sercu. Tukaj se bo lahko pogovarjala noč in dan in pri vsakem opraviilu. Tako je tudi storila. Hitro je spoznala, da je zdaj še na boljem. Poprej je morala zapustiti izbico, ko je šla pomagat svoji materi; iz nove izbice pa, ketero si je napravila v svojem sercu, ni šla obenkrat, ampak je vedno v njej mirna bila pri svojem Bogu. Svetovala je tudi svojemu spovedniku sv. Rajmundu, naj si tudi on sezida tako izbico v svojem sercu, kjer bo vedno pri Bogu pri vseh svojih opraviilih. Na ta način je nar laglje imeti Boga pred očmi. Priporoča ga sv. Terezija in drugi učitelji pobožnega življenja. Poprimi se ga tudi ti, bogoljubni bralec! Pogosto hodi v se; tukaj se pogovarjaj s tvojim Odrešenikom. Povej mu svoje želje, razloži mu svoje dušne in telesne potrebe. Tukaj, v svojem sercu, ga hvali in časti.

P. A. F.

Cvetlee iz puščave.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)

Marijina priserčnost in Mártina delavnost.

Tuj brat pride v samostan na gori Sinaj. Opat Silvan ga vodi povsod okolu, razkazujoč mu samostan. Vsi menihi pa so prav pridno opravljali ročna dela. Tuji brat praša opata: „Če-

mu se tolikanj trudite za jed, ki je minljiva? Marija si je izvolila najboljši del.“ Opat vkaže skrivaj svojemu učencu Zahariji: „Pelji tujega tega brata v izbo za goste in tujce; daj mu knjigo, jesti pa nič.“ — Ko pride čas kosila, čaka in posluša lačni gost, kedaj bodo tudi njega poklicali. Ko so bile pa že tri ure popoldne, gre k opatu pa mu reče: „Ljubi oče, ali v tem samostanu bratje ne jedo opoldne?“ „O kajpada!“ odgovori opat. „Dolgo je že, kar so odkosili.“ „Tako?“ začudi se tuji brat, „mene pa nihče ne pokliče!“ Opat Silvan dene: „Ti si ves duh, toraj ne potrebuješ telesne jedi. Mi drugi imamo še telo, toraj moramo jesti, in zato — delati.“ Res je, Marija si je najboljši del izvolila, Marta pa slabši. — Toda oba dela gresta skupaj, dokler smo na zemlji, ter morata biti eno. Marijino pobožnost in priserčnost moramo zedinjevati z delavnostjo Mártino. Da, brez Marte bi ne mogla živeti nobena Marija.

Deljenje duhovnih dobrot.

Opat Janez je bil nevtrudljiv v svojem opraviilu: podučeval je nevedne, tolažil žalostne, svetoval dvojljivim. Mej mnogimi drugimi je prihajal k njemu postaren brat, ki je bil zelo v skrbah in dvojih. Nekega dne ostane pri njem do pozne noči. Ko prižgo svetilko pred stanovanjem, dene dobri starec opatu: „Odpustite mi, ljubi oče, da vam delam toliko truda, da tolikanj prašam, da nehati ne morem poslušati vaših besed.“ — Opat Janez odgovori: „Vidiš tam svetilko! Koliko jih pride, da si pri nji prižigajo sveče. Ali je pa luč zato manj svetla? Ke bi prižgali pri nji sto tisoč sveč, ne bo slabše svetila. Tako je s izpoznavanjem nebeških resnic. Naj jih delimo drugim kolikerkoli, mi jih vsled tega nič ne izgubimo. Še na dobičku smo: resnico drugim pojašnjujoči, jo sami svetlejše izpoznavamo.“ — V tem je tudi velik razloček mej zemeljskimi in nebeškimi dobrotami. Dobrote tega sveta, ki jih delimo svojemu bližnjemu, so zaklad, a ta zaklad se izpozajme, izgine, da ni več kaj dati. Nebeške dobrote pa teko iz neizpozajetnega vira; čim bolj jih zajemamo, tim obilniše so.

Trojni nagibi na čednost.

Bili so trije puščavniki, ki so z veliko poterpežljivostjo prenašali največe krivice in žalitve; toda njih poterpežljivost je bila prav različne cene. — Pervi puščavnik gre potujoč mimo

poganove hiše; ta pa je bil velik sovražnik kerščanskih puščavnikov. Zmerjal ga je, kar je mogel in ga podil celo s kamenjem. Puščavnik je čutil v sebi kipečo jezo, ter je bil v izkušnji, da bi se nad človekom maščeval z besedo in dejanjem. Spomni se pa zapovedi, da se ni smeti maščevati; bal se je Boga, ter gre molče naprej. — Drugi puščavnik pride po tem istem potu, ter je bil takoisto zasramovan in s kamenjem nagnan. A vse to zmerjanje ga ni vžalilo; še vesel je bil, mislil je na veliko plačilo, ki je obljubljeno tistim, ki poterpežljivo prenašajo krivice. — Ko pride tretji mimo tega pogana, in je bil ravno tako preganjan, se puščavnik zjoka, ne zavoljo žaljenja, ki ga je prestajal, ampak zavoljo kazni, ki čakajo tega človeka, ker voljo božjo tako prederzno prestopljuje, in da sam sebi dela največ škode. Iz serca je molil, naj mu Bog žalitve odpusti, in ga napolni z boljšimi mislimi. — Kaker je s poterpežljivostjo, tako je se vsemi čednostmi. Ako dobro delaš in se hudega ogibaš, ker se bojiš kazni božje, je to dobro; kedor pa tako dela, da bi si pridobil nebesa, je to bolje; ako pa iz ljubezni do Boga in do ljudi tako živiš, kaker te je z besedo in z dejanjem učil tvoj Gospod, je to najbolje.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Novega Mesta, 28. nov. 1887.

V imenitni zadevi sem se to leto obrnil do svetega Antona Padovanskega, njemu na čast opravil devetdnevnicu ter deveti dan daroval sveto mašo pri altarju sv. Antona, in tisti dan se mi je milostno vslišala prošnja.

P. Hugolin.

Iz Savinske doline, 30. nov. 1887.

Meni je pretila velika nevarnost pri živini. Zatečem se za pomoč k Mariji, svetemu Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu, ter obljubim v „Cvetju“ razglasiti, ako bo moja molitev vslišana. Bodi torej čast in hvala Bogu, Mariji materi božji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu za hitro pomoč. Tretjerednik.

Iz Oseka se zahvaljuje neki vojak, da je bil na priprošnjo sv. Antona oproščen zaslužene kazni.

Iz Škocijana se zahvaljujete dve osebi svetemu Antonu za milostno priprošnjo pri Bogu.

Iz Srednjega se zahvaljujejo za ozdravljenje dušne bolezni po devetdnevnic k svetemu Jožefu in sv. Antonu.

Iz Celja L. D. tretjerednica za trikratno vslišanje na priprošnjo sv. Antona in večkratno na prošnjo Marije Device in sv. Jožefa.

Iz Monšperga V. M. tretjerednik za ozdravljenje po devetdnevnic na čast naše ljube Gospe, sv. Jožefa in sv. Antona.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo rajni tretjeredniki in tretjerednice skupščine nazarske: Marija (Neža) Makovec, Marija (Elizabeta) Gogan, Marija (Elizabeta) Rak, Janez (Frančišek Seraf.) Sternad; novomeške: Ana Kapele, Elizabeta Kukar, Marija Simonič, Frančiška Rogelj.

Neki sotrudnik „Cvetja“ priporoča svoje nedavno vmerlo, drugi svojo obolelo mater.

Neki duhovnik, bolehen, se priporočuje v molitev, naj mu mili Bog podeli ljubo zdravje in drugih milosti mu toliko potrebnih v duhovskem stanu, po priprošnji Marije Device, sv. Jožefa in sv. Frančiška. Priporoča tudi še neko drugo osebo in njene zadeve.

Neka tretjerednica prosi zlasti brate in sestra, da bi jo priporočili presvetemu Sercu Jezusovemu, Mariji Devici brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Frančišku, sv. Antonu Padovanskemu, da bi mogla britkosti in nadloge dušne in telesne v duhu pokore in iz ljubezni do Jezusa stanovitno prenašati, in za milost prave ponižnosti.

Neki mladenič, ki želi v zakonski stan stopiti, da bi mu bil k zveličanju, in ker na persih po malem boleha, da bi na prošnjo Marije Device, sv. Jožefa, sv. Antona in sv. očeta Frančiška zadobil terdniše zdravje.

Neki tretjerednik za zdravje na persih. Priporoča tudi neka dva moža, da bi spoznala kaj je tretji red.
